

Západní Evropa nemůže ignorovat své východní spojence

 politico.eu/article/western-europe-cant-ignore-its-eastern-allies-ukraine-poland-baltics/

1. Zprávy

2. Názor

Bezpečnostní obavy střední a východní Evropy je třeba řešit – i když ne maximalistickým způsobem, jak se zdá, někteří jestřábi obhajují.

Německý voják na cvičení v Litvě | Sean Gallup/Getty Images

Artin DerSimonian je mladší výzkumný pracovník v programu Eurasia v Quincy Institute for Responsible Statecraft.

Je pravdou diplomatické historie, že pokud má země nebo aliance dosáhnout kompromisního míru s protivníkem, musí se nejprve sama cítit dostatečně bezpečně. Z toho plyne návrh vysokého diplomata Thomase Grahama, že pro zvládnutí tohoto kritického období na kontinentu by „dlouhodobým cílem USA mělo být vzkříšení bezpečnostního systému založeného na spolupráci s Ruskem, ale možná paradoxně cesta k němu vede přes krátkodobé úsilí o zabezpečení Evropy proti Rusku .

Poslední dva roky války na Ukrajině skutečně zvýšily obavy v sousedních zemích, které sdílejí hranici s Ruskem. Všechny tyto obavy se soustředí na potenciální ruskou invazi nebo útok, a ačkoli mohou být nesprávné – vzhledem k ruským vojenským neúspěchům na Ukrajině – jsou z historických důvodů vryty do povědomí veřejnosti.

Během mých nedávných diskusí s odborníky ze střední a východní Evropy však bylo obecně jasné, že po ruské invazi mnozí v těchto zemích cítili, že jejich obavy byly ospravedlněny – a že je Západoevropané až příliš snadno ignorovali.

A nyní je třeba tyto obavy řešit, i když ne maximalistickým způsobem, který někteří místní a washingtonští jestřábi zřejmě obhajují.

Není překvapením, že Pobaltí se zatím ukázalo jako nejhlasilivější podporovatelé vstupu Ukrajiny do Evropské unie a NATO. Polsko je jedním z hlavních podporovatelů Ukrajiny , poskytuje zbraně a zásoby Kyjevu, nabízí útočiště více než milionu Ukrajinců a umožňuje využití polského území pro přepravu západních vojenských zásob na Ukrajinu.

Ukrajinská ofenziva v roce 2023 však nyní jednoznačně selhala, boj se v nejlepším případě dostal do patové situace a v horším případě směřuje k ruskému vítězství . Zdá se, že západoevropské země a USA jako takové mlčky přijaly případnou potřebu jednání a určité formy územního kompromisu. A jak se naděje na ukrajinské vítězství ještě více vytrácejí, tlak na vyjednaný mír bude nutně sílit.

Jakékoli kroky směrem k příměří budou čelit silnému odporu mnoha Poláků a Baltů, protože budou instinktivně cítit, že je to znamení, že je Západ opouští. Argumentem vyjádřeným ad nauseam během mých diskusí v Polsku a Litvě byla obava, že západoevropské země se prostě dostatečně nestarají o

zabezpečení území svých východních spojenců. A několik účastníků rozhovoru zdůraznilo, že posílené odstrašování ve střední a východní Evropě je pro jejich národní bezpečnost důležitější než vidět Ukrajina získat zpět všechna svá okupovaná území.

Ujištění těchto zemí o jejich vlastní bezpečnosti by proto mohlo sehrát užitečnou roli při zmírňování jejich odporu vůči kompromisnímu míru na Ukrajině.

Jedním ze způsobů, jak tuto úzkost řešit, by byla strategie odstrašování zaměřená na Evropu, která se snaží tyto obavy zmírnit, aniž by zbytečně provokovala Rusko. Ostatně ruské bezpečnostní elity se mnohem více obávají o americké jednotky na svých hranicích než o evropské jednotky. A poté, co daly najevo svůj zájem, Francie a Německo se nyní ubírají tímto směrem – i když pomalu.

Brigáda německé armády, která bude za několik let trvale umístěna v Litvě, je toho příkladem a pomohla by „zmenšit naše obavy“, řekla mi renomovaná litevská bezpečnostní expertka Margarita Šešelgytéová. A i když je rostoucí přítomnost Francie v regionu také důvodem k optimismu, pro jakoukoli skutečnou změnu obranného postavení Evropy podél jejích východních hranic zbývá ještě mnoho práce.

Například nasazení jedné brigády, a to i „robustní“, slovy německého ministra obrany Borise Pistoriuse, by bylo užitečným spojovacím článkem, který zajistí, že ruský útok automaticky spustí reakci NATO. Z vojenského hlediska by to nemuselo být tak působivé, ale protože ve skutečnosti existuje velmi malé riziko, že Rusko napadne Pobaltí nebo Polsko a zajistí katastrofální válku s NATO, malá evropská síla by mohla uklidnit východní spojence, aniž by rozhněvala Moskvu. tak, jak by to udělaly americké síly.

Evropa také potřebuje zavést společnou vojenskou výrobu | Petter Berntsen/AFP prostřednictvím Getty Images

Kromě toho by Spojené státy měly povzbuzovat a podporovat také posílení odstrašování pod vedením Evropy ve střední a východní Evropě. Nejenže by to zmírnilo zátěž amerických vojáků a finančních zdrojů, ale povzbudilo by to Evropany, aby znovu oživilí své ozbrojené síly a hráli také vážnější roli v bezpečnosti kontinentu.

Kromě zvýšené vojenské přítomnosti musí Evropané také zavést společnou vojenskou výrobu. V současnosti Evropa nedokáže vyrobit ani milion dělostřeleckých granátů, které slíbila dodat Ukrajině do března. Zvýšení výroby celoevropským způsobem by ji proto lépe připravilo pro případnou budoucí krizi nebo konflikt a zároveň by poskytlo jistotu i jejím východním spojencům. EU již má existující mechanismy, jako je Stálá strukturovaná spolupráce a Evropský obranný fond, které by měly pomoci tento rozvoj podpořit. A i v tomto případě by posílená obranná kapacita mohla zmenšit strach západní Evropy z Ruska, a tím povzbudit ochotu hledat rozumné kompromisy s Moskvou.

Mnoho evropských zemí, které měly ten luxus spoléhat se na Ameriku, pohlíželo na bezpečnost od konce studené války téměř jako na dodatečný nápad. Několik expertů, se kterými jsem mluvil, však zdůraznilo, že vzhledem k nejistým budoucím strategickým závazkům Washingtonu je nyní nejvyšší čas, aby Evropa začala pro svou obranu dělat mnohem více. Navíc, vzhledem k velmi rozšířenému a oprávněnému pocitu v USA, že Evropané jsou „volně jedoucí“ na svých vojenských výdajích – jak poznamenal i bývalý prezident Barack Obama – je to nezbytný krok, má-li být zaručena jakákoli přítomnost a podpora USA v USA. v dlouhodobém horizontu.

A konečně, aby se zajistilo, že neshody, které pravděpodobně vyplynou z urovnání ohledně Ukrajiny, nebudou toxické, musí být Německo a Francie otevřenější perspektivám a obavám svých východních spojenců.

V tomto smyslu odborníci, se kterými jsem mluvil, cítili, že s novou vládou vstřícnou Bruselu ve Varšavě je nyní čas znovu oživit Výmarský trojúhelník – neformální seskupení Berlína, Paříže a Varšavy, které vzniklo před více než 30 lety. A protože zapojení Polska – kde proamerické a pro-NATO názory zůstávají silné – může pomoci zmírnit obavy Washingtonu z evropského projektu „go-it-alone“, měly by to podpořit i USA.

Samozřejmě, silnější role Polska v EU s sebou nese riziko ještě většího nepřátelství EU vůči Rusku. S tím, jak se však otázka členství Ukrajiny v EU stává stále aktuálnější, je možné, že Polsko zaujme jemnější postoj ke své bezpodmínečné podpoře Ukrajině. Jak mi řekl Andrzej Bobinski, výkonný ředitel Polityka Insight ve Varšavě: „Poláci obecně podporují Ukrajinu, protože bojují proti Rusku... ne kvůli skutečné lásce k Ukrajině.“

Pokračující spor Polska o obilí s Ukrajinou a blokáda ukrajinských hranic ze strany kamionářů jsou předzvěstí toho, co by se mohlo stát vážným odporem vůči reformám a obrovským nákladům spojeným se vstupem země do bloku. A výmarský formát by představoval cestu, jak položit základy pro tyto extrémně složité a obtížné změny.

** Tyto dojmy a komentáře jsou výsledkem výzkumné cesty do Polska, Litvy a Maďarska v listopadu 2023, kde se autor setkal s desítkami odborníků na zahraniční a bezpečnostní politiku.*